

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 3 października 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky – Republika Czeska) – Jana Petruchová/FIBO Group Holdings Limited

(Sprawa C-208/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Artykuł 17 ust. 1 – Jurysdykcja w sprawach dotyczących umów konsumenckich – Pojęcie „konsumenta” – Osoba fizyczna przeprowadzająca transakcje na międzynarodowym rynku wymiany walut za pośrednictwem spółki brokerskiej – Rozporządzenie (WE) nr 593/2008 (Rzym I) – Dyrektywa 2004/39/WE – Pojęcie „klienta detalicznego”)

(2019/C 413/11)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší soud České republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jana Petruchová

Strona przeciwna: FIBO Group Holdings Limited

Sentencja

Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że osoba fizyczna, która na podstawie umowy takiej jak kontrakt finansowy na transakcje różnicowe zawarty ze spółką brokerską przeprowadza transakcje na międzynarodowym rynku wymiany walut FOREX (Foreign Exchange) za pośrednictwem tej spółki, musi zostać uznana za „konsumenta” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli zawarcie tej umowy nastąpiło w celu niezwiązanym z jakąkolwiek działalnością zawodową lub gospodarczą tej osoby, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego. Do celów takiej kwalifikacji pozbawione co do zasady znaczenia są, jako takie, po pierwsze, czynniki takie jak wartość transakcji przeprowadzonych na podstawie umów takich jak kontrakty finansowe na transakcje różnicowe, istotne ryzyko strat finansowych związane z zawarciem takich umów, ewentualna fachowa wiedza takiej osoby w dziedzinie instrumentów finansowych czy też jej aktywna postawa w ramach takich transakcji, oraz, po drugie, okoliczność, że instrumenty finansowe nie są objęte zakresem stosowania art. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) lub że osoba ta jest „klientem detalicznym” w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 12 dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych, zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG.

⁽¹⁾ Dz.U. C 200 z 11.6.2018.